

(ник)

Никой не обръщаше внимание на новодошлия прахен, уморен път-
 никой не се чуди, че вижда там сина на Сеслава. Вече всичко е възможно,
 няма нищо невероятно. Добромир скача от коня си и се смесва с
 цялата тая ужасена, блъскаща се тълпа. Той не пита, не заговаря ни-
 кого. Каква полза? Нима не знае, че страшното вече се е случило?
 Повлечен от тълпата, той тръгва към царската шатра. Всеки се блъска
 нататък... Всеки иска с очите си да види. Новото чудо...

Солунският чудотворец убил цар Калояна!

Добромир дочува смътни думи, потресеният му разум долавя
 някакъв смисъл в думите. Солунският чудотворец? Исква му се да вика,
 да разкъса дрехите си, да привлече вниманието на всички.

Лъжа е това! Дръзка безбожна лъжа! Той знае кой е убиецът!
 Той ще го посочи на всички! И със септи сили Добромир почва да се бф
 бори и да си пробива път към шатрата.

Някой го стиска за лакета.

Мирго!
 - Да ~~радиш~~ Какво търсиш тук?

Момъкът се извърна. Зад него стоеше войводата Радул. Бле-
 ден, ^{кръвисали от} ~~страшен с измръсен~~ ~~поглед~~. Сякаш не беше на себе си.

- Какво търсиш тук, Добромире? - извика той, като продължа-
 ваше да го стиска за лакета. - Какво търсиш! Убиха царя! Убиха най-
 великия цар, който е имала нашата земя! О! Да знам коя е била тази
 нечестива ръка... Заклевам се в мощите на свети Ивана, че един час
 няма да ^{остава} ~~остава~~ ~~жив~~ ~~тази~~ ~~добромирски~~ ~~честини~~!

Младият момък ревеше като ранен звяр. По хубавото му лице
 се търкаляха едри сълзи. Плачът му се ^{сва} ~~смесваше~~ с общия грохот и су-
 етене.

Добромир приближи уста до ухото му:

- Аз знам кой е убиецът.

Радул трепна като пронизан от стрела. Дръпна другаря си и
 го измъкна във от тълпата. Заведе го в една празна шатра. Лицето му